

Дамян Дамянов

Видение на свещ

На Е.

Бях млад... И тя... А токът спря. Във пещ
от щастие горяхме. С ореоли
върху стените в полумрак зловещ...
Гореше тялото й като свещ
свещта бе като тялото й гола.

И вкопчени във бездиханна страст,
почти със святост, с нежност, без превземки
се любехме. А стаята край нас
бе пълна с двете сенки – тя и аз.
Тя имаше на тялото си бенка.

Като маслина. На самата гръд.
И във онези гладнички години –
за първи път докоснал женска плът –
маслини ядох. И за първи път
се чувствах сит. Сит – от една маслина.

... Но много време мина оттогаз...
Тя жива ли е? Де е? Хич не зная...
Тъмница-старост легна между нас.
И няма чудеса. И няма страст.
Светът – стъкмен като безсвещна стая.

Не, впрочем има свещ... като на гроб...
Пак гасне токът. Паля свещ, а в здрача
по нея – сълзи, бели сълзи рой.
И само моята сянка – в свършен род –
жълтее в пламъчето... А свещта си плаче.

Обгражда ме и тъмен, и голям
всемир като маслина, като бенка.
И колкото маслината да ям,
все гладен си оставам в мрака сам...
И раснат на стената двете сенки.

12.12.1990 г.

КРАЙ

© 1990 Дамян Дамянов

Източник: Словото
Набиране: Горица Петрова

Публикация

Дамян П. Дамянов, Обади се, Любов!, Сиринга, С. 1995; ISBN 954-8100-03-7

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/8596>]